

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.342/2015/4.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2015. szeptember 14. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

A vesztegetés elfogadásának büntette miatt ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2015. február 16. napján kihirdetett 26.B.513/2012/48. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott szabadságvesztés büntetését 2 (kettő) évre enyhíti, a közügyektől eltiltás mellékbüntetését mellőzi.

A büntetés végrehajtását 4 (négy) évi próbaidőre felfüggeszti.

A szabadságvesztés utólagos végrehajtása esetén a vádlott legkorábban a büntetés 2/3-ad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlott személyi igazolványának száma

Lakóhelye:

Tartózkodási helye:

I n d o k o l á s :

A Debreceni Törvényszék a rendelkező részben írt ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 291. § (1) bekezdésében meghatározott, és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő vesztegetés elfogadásának büntetében. Ezért őt 3 év szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetést börtönben rendelte végrehajtani. Rendelkezett a vádlott feltételes szabadságra bocsáthatóságáról, az általa előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről, valamint az eljárás során felmerült bűnügyi költségről.

Az ítéletet az ügyész tudomásul vette, a vádlott és védője felmentés céljából jelentettek be fellebbezést.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.191/2012/3-II. számú átiratában a törvényszék ítéletének helybenhagyását indítványozta. Az elsőfokú bíróság által kifejtettek helytállóak abban a körben is, hogy a vádlott az adott szervezet működése körében önálló intézkedésre jogosult személy volt. A bíróság ugyancsak részletes, és helyes indokokkal utalt a vádlott által kért előny jogtalanságára, amelyre vonatkozóan kifejtette, hogy ez

utóbbinak minősül az előny, ha annak nincs jogi alapja, vagy feltételei, okai nem állnak fenn. Helytálló azon érvelése, hogy kompenzációs igényrel hatósági eljárásban hatóság felé lehet élni, mert azt a hatóság határozza meg, ezért a hatósági eljárás keretében engedélyezett kompenzációhoz képest minden további más kompenzációs igény, így a részéről megfogalmazott 200 millió forintos igény is jogtalannak minősül. A jogtalanságot különösen az is alátámasztja, hogy a kompenzációt annak fejében kérte a vádlott, hogy a bírósági keresetet visszavonja.

A védő fellebbezését írásban részletesen indokolta. Ebben kifejtette álláspontját, mely szerint a törvényszék által megállapított tényállás iratellenes. A törvényszék ugyanis Dr. vallomásra alapította a tényállás azon részét, hogy már a 2011. március 31-i debreceni találkozón felmerült annak a lehetősége, hogy a fellebbezést visszavonná 30-35 millió forint ellenében. Dr. azonban a bíróság ítélete szerint sem mondott igazat, valamint a beszerzett hangfelvétel azt támasztotta alá, hogy azzal a szándékkal érkezett Debrecenbe, hogy a vádlottat megvesztegesse, melyet a vádlott visszautasított. Ugyancsak iratellenes az a megállapítás, mely szerint a felülvizsgálati kérelem visszavonásának feltétele a jogtalan előny megfizetése volt. Megalapozatlan továbbá a tényállás abban a vonatkozásban, hogy az előny jogtalan voltára utal, hogy a szóban forgó terület valós természetvédelmi értéke nem egyezett meg azzal, amelyet felé láttatni akart, és ezzel tévedésbe ejtette az. Megalapozatlan a tényállás, mivel a jogtalan előnyt abból vezette le a bíróság, hogy hatáskör nélkül megállapította a természetvédelmi érték, és ezáltal a kompenzáció jogosságát.

Tévesen ítélte a bíróság szava hihetetlennek a vádlottat abból kiindulva, hogy a nyomozási, illetve a bírósági vallomások között eltérés volt. Az egyébként általa szava hihetetlennek minősített vádlott bizonyos vallomásrészeit azonban a bíróság elfogadta, és nem adta indokát annak, hogy mely vallomás részét miért fogadja el, más részeket miért nem. A bíróság ezzel kapcsolatos önellentmondása kicsúcsosodik akkor, amikor a szava hihetetlennek minősített vádlott vallomását, mely szerint az együttműködési megállapodás megkötése feltétele volt a bírósági kereset visszavonása, mint elismerést, elfogadta. Téves az elsőfokú bíróságnak az az álláspontja, mely szerint az egységes környezethasználati engedély alapjául szolgáló eljárásban kidolgozott kompenzáción felül minden további kompenzációs igény jogtalannak minősül. A bíróság e körben tett megállapításával egyébként szemben áll a 38-as sorszámú végzésének tartalma, mely szerint mind a támogatási szerződés megkötése, mind a kereset visszavonása jogszerű ügyféli jog gyakorlása volt. A védő álláspontja szerint a támogatási szerződés megkötése és a bírósági kereset visszavonásának összekapcsolása nem teszi jogtalanná a két különálló jogszerű magatartást.

A bíróság rögzítette, hogy az részéről meghallgatott tanúk nem kívánták támogatni. Ezzel lényegében azt az általa hivatkozott tényt erősítette meg, hogy beugratta.

a kompenzáció vonatkozásában a jogi utat betartva, a hatóság előtt lépett fel, így ez a magatartása büntetőjogi felelősséget nem alapozhat meg.

Tévesen minősítette a bíróság egyöntetűen elfogultnak a tagjait, akiket tanúként kihallgatott.

A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a Be. 361. § (1) bekezdése alapján, nyilvános ülésen bírálta el.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő fenntartotta fellebbezési indokolásában foglaltakat. Elsősorban kiemelte, hogy a titkos információgyűjtés kapcsán beszerzett bizonyítékok a részéről történt beugratás, provokáció miatt nem értékelhetők az ügyben. Kiemelte, hogy a törvényszék a bírói karhoz méltatlanul írta le ítéletében, hogy az időmúlás azért nem értékelhető a vádlott javára, mert az részben annak is tudható be, hogy a vádlott illetve a védő oldalán felmerült okból kellett tárgyalást elhalasztani. A vádlott ugyanis rákos beteg volt, műtötték, ő maga pedig egy autóbaleset miatt nem tudott megjelenni az egyik tárgyaláson.

Az ítélet érdemével kapcsolatban rámutatott, hogy nem helytállóan állapította meg a törvényszék, hogy vádlott által elfogadott előny jogtalan volt. hatósági eljárásban érvényesítette a kiegészítő kompenzációra vonatkozó igényét. A 38-as sorszámú végzésben az elsőfokú bíróság is megállapította ennek jogosságát. Hatáskörét túllépve hozott szakmai döntést a törvényszék abban a kérdésben, hogy a hatóság által megítélt kompenzáció elegendő volt-e, vagy jogos volt-e a további kompenzáció igénylése. Tévesen állapította meg azt is a törvényszék, hogy nyomást gyakorolt.

A Zrt. és a ügyéből azt levezetni, hogy a már régóta ezt csinálta, és az egész semmi másról nem szól, minthogy beadott egy keresetet, csak azért, hogy nyomást gyakoroljon, helytelen. Álláspontja szerint minden keresetindítás nyomásgyakorlás. Iratellenesen állapította meg a bíróság, hogy az várt pénzt a személygépkocsira költötte volna. Megerősítette a Dr. tanú vallomásával kapcsolatos aggályait. Mindezek alapján elsődlegesen a vádlott felmentését kérte, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését, felfüggesztett szabadságvesztés büntetés alkalmazását indítványozta, tekintettel arra, hogy a vádlott túl van egy rákos megbetegedésen, és egész életét a környezet védelmének szentelte.

A fellebbviteli főügyészség képviselője írásban tett észrevételeit fenntartotta.

vádlott az utolsó szó jogán tett felszólalásában elmondta, hogy őt végig a jogszerűség motiválta a cselekménye során. Jogi képviselőt kért fel, aki megvizsgálta az kötött megállapodást, és ő csak az után írta alá, hogy a jogi képviselő annak törvényességét megállapította. Ő soha nem gyakorolt semmilyen nyomást az. A jogi képviselő részvételét előírta a Győri Törvényszék, és mivel ő nem talált megfelelő jogi képviselőt, a megállapodás nélkül is visszavonta volna a keresetét, illetve a Győri Törvényszék megszüntette volna az eljárást. A szándékai jogszerűségének alátámasztására több németországi illetve magyar példát is említett. Az jogszerű volt, hogy a mellett veszélyeztetett tölgyesek helyett környékén kívánta a tölgyes erdőket felújítani, ugyanis egész Magyarország egy biogeográfiai régióhoz tartozik.

Előadta, hogy őt nagyon megviselte a hosszas eljárás, megbélyegzése miatt nem tudta hasznossá tenni magát a természetvédelem területén. Álláspontja szerint rajta keresztül az egész természetvédelmet bélyegezték meg. Amióta őt letartóztatták, környezetvédelmi hatósághoz természetvédelmi ügyben nem érkezett fellebbezés civil szervezetek részéről,

mert nem mernek a jogukkal élni, meg vannak félemlítve. Tiszta lelkiismerettel vállalja a büntetést, és azt, hogy ő legyen a természetvédelem első mártírja.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján, teljes terjedelemben felülbírált. A felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást igen nagy alapossággal, részletesen, a perrendi szabályok szerint folytatta le.

Nem észlelt az ítéletábra a Be. 373. § (1) bekezdés II. pontjában felsorolt olyan (un. abszolút) eljárási szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná, de egyéb, az ítélet megalapozottságát, és az eljárás törvényességét befolyásoló (Be. 375. § (1) bekezdés) eljárási szabálysértés sem valósult meg.

A titkos információgyűjtés keretén belül beszerzett bírói engedélyhez kötött hangfelvételek felhasználhatóságához az elsőfokú ítéletben is rögzítettek okán nem fért kétség. A védő által kifogásolt provokáció, beugratás, illetve a titkos információgyűjtés keretében beszerzett hangfelvételek bizonyítékként való felhasználása körében az elsőfokú bíróság részletes indokolást adott, vizsgálat alá vonva az európai joggyakorlatot és összehasonlítva azt a jelen ügyben megállapított tényállással. Az ítéletábra egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy jelen ügyben nem olyan, felbujtás útján szerzett bizonyítékok szerepelnek, melyek ne lennének felhasználhatóak. Egyébiránt helytállóan mutatott rá arra is a törvényszék, hogy a titkos információgyűjtés keretében szerzett bizonyítékok csupán adalékul szolgáltak a tanúvallomásokhoz és okirati bizonyítékokhoz, melyek alapján megnyugtatóan megállapítható volt a tényállás.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve lényegében helyes és hiánytalan tényállást állapított meg, mely a Be. 351. § (1) bekezdése értelmében, a másodfokú eljárásban is irányadó volt. A tényállás akkor megalapozott, ha a bíróság a törvényes vád elbírálása során a perrendi szabályok szerint lefolytatott bizonyítási eljárást követően a vád tárgyává tett eseményeket megalapozatlansági hibáktól mentesen rögzíti. Ilyen megalapozatlansági hiba nem tárható fel az ügyben. Az elsőfokú bíróság ugyanis valamennyi lényeges tényre alapos bizonyítást folytatott. A nem vitásan ellentétes bizonyítási anyag alapján a büntetőjogi felelősség tekintetében lényeges tényeket hiánymentesen, az iratok tartalmának megfelelően rögzítette, s nem vétett hibát akkor sem, amikor a közvetett bizonyítás szabályait szem előtt tartva, egyes kétséget kizáróan bizonyított tényekből további tényekre vont következtetést.

Mellőzi ugyanakkor az ítéletábra a tényállásból az elsőfokú ítélet 3. oldalának hatodik, hetedik, nyolcadik, kilencedik, tizedik bekezdésében, valamint a 4. oldal első és második bekezdésében foglaltakat.

E pontosításnak az az oka, hogy a Zrt. illetve a Zrt. vonatkozásában fennállott ügyféli kapcsolata, illetve az e cégektől nyert támogatása semmilyen összefüggésben nem áll jelen ügy tárgyával, nem tekinthető a jelen ügyben elbírált cselekmény előzményének.

A megállapított tényállást támadta a védő fellebbezésének indokolásában, illetve védőbeszédében, hiszen szava hihetetlenségének megállapítását kifogásolta, csakúgy, mint Dr. tanú vallomásának elfogadását, valamint a tanúk elfogultságának megállapítását. Ugyanakkor a védő is több helyen rámutatott, hogy a illetve a vádlott csak és kizárólag jogszerű támogatási szerződésen alapuló támogatást volt hajlandó elfogadni.

A megállapított tényállás lényege viszont éppen az, hogy vádlott támogatási szerződés keretében nyújtandó előny fejében vállalta a bírósági keresettől való elállást, a felülvizsgálati kérelem visszavonását.

Amint azt a törvényszék helytállóan kifejtette ítéletének indokolásában, nem csak dr. , de vádlott és tanú vallomásaiból is az volt megállapítható, hogy a 2011. március 31-ei debreceni találkozón nem volt kérdés, hogy, illetve a hajlandó-e a fellebbezést visszavonni az által fizetendő előny fejében, hanem az, hogy az előny biztosítása ne készpénz formájában, hanem támogatási szerződés részeként történjen.

Az, hogy Dr. tanú vallomásának egy részéről kiderült - amint azt a bíróság is megállapította -, hogy nem igaz, nem teszi az egész vallomását elvetendővé. Maga a védő is fellebbezésének indokolásában kijelenti, hogy „a vádlott ezen a megbeszélésen csupán azt rögzítette, hogy a kizárólag támogatás formájában fogad el pénzeszközöket”. Az ítélet tábla ismételten rámutat, hogy a vád tárgya éppen a támogatás formájában ígért pénzeszközök elfogadása volt.

A megállapított tényállás alapján kell megvizsgálni azt, hogy vádlott részéről tanúsított magatartás bűncselekménynek minősül-e. Amint arra a védelem többször is rámutatott, a törvényszék a 38-as sorszámú végzésében megállapította, hogy a vádlottnak joga volt közmeghallgatáson részt venni, az Kft jelen eljárás tárgyát képező beruházása vonatkozásában jogorvoslatokkal élni, végső soron bírósági felülvizsgálati eljárást indítani. Ugyancsak joga volt a polgári jog szabályai szerint támogatási szerződést kötni az Kft-vel. Ezen túl joga volt a felülvizsgálati kérelmét visszavonni, és kérni az eljárás megszüntetését. Ezzel kapcsolatban a védő álláspontja az volt, hogy ha mindezekhez joga volt, akkor nem is követhetett el a vádlott bűncselekményt, mivel csak ezeket tette.

Az ítélet tábla e körben egyetértett a törvényszékekkel abban, hogy az ítélet nem áll ellentétben a 38-as sorszámú végzésben foglaltakkal. Továbbra sem kétséges az, hogy jogszerűen fogadhatott volna el támogatást az. Azonban az teszi ezt jogtalaná, hogy kompenzációként igényelte azt. Amint arra a törvényszék is rámutatott, a kompenzáció összegét jogszerűen támadta vádlott a hatósági eljárásban, azonban a kereset visszavonását a támogatás nyújtásától függővé tenni jogtalan volt. Nem állják meg a helyüket a védő által előadottak, mely szerint a vádlott cselekvősege ugyanolyan lenne, mint amikor egy felperes visszavonja keresetét peren kívüli megegyezés következtében. A vádlott által a közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indított perben nyertessége esetén ugyanis nem a vádlott által képviselt társaság gazdagodott volna, míg a kereset visszavonásának feltételéül szabott, illetve elfogadott támogatással ez következett volna be. Az már a bűncselekmény megvalósulása szempontjából nem lényeges körülmény, hogy a vádlott által képviselt társaság ezt az előnyt mire költötte volna. Az eltérő cél a vádlott által képviselt társaság saját céljait szolgálta volna, amely célok közérdekű volta a büntetés

kiszabása körében értékelhető. Az ügyben lefolytatott bizonyításból arra is egyértelmű következtetés volt vonható, hogy a vádlott az előny kérésének jogtalan voltával tisztában volt. Nyilvánvaló, hogy az erre a megalapozott következtetésre bizonyítékot szolgáltató titkos adatszerzés anyagát is ezért indítványozta kirekeszteni a bizonyítási eszközök köréből. Mindezek alapján az ítéltábla a törvényszékkel egyezően megállapította, hogy a vádlott által igényelt és elfogadott előny jogtalan volt, és ezáltal megvalósította a Btk. 291. § (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő és büntetendő vesztegetés elfogadásának bűntettét.

Így az elsőfokú bíróság törvényesen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jognak. Helyesen jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy a 2012. évi C. törvény alkalmazandó.

Nagyrészt helytállóan tárta fel a törvényszék a büntetés kiszabási körülményeket. Azonban az ítéltábla további enyhítő körülményként értékelte a vádlott orvosi dokumentumokkal igazolt daganatos megbetegedését. Az időmúlás tekintetében egyetértett a védővel abban, hogy bár több alkalommal a védő, illetve a vádlott oldalán felmerült ok miatt kellett a tárgyalást elhalasztani, azonban ezen okok nekik felróhatóak nem voltak, így nem gyengíthetik az időmúlás büntetést enyhítő hatását.

A büntetés kiszabása során kell figyelembe venni azt, hogy a vádlott az általa elfogadott előnyt - amint azt az elsőfokú bíróság helytállóan megállapította - nem magának szánta, abból neki haszna nem származott volna. Az előny elfogadásának célja a vádlott részéről az volt, hogy azt természetvédelmi célokra fordítva a közjó szolgálatába állítsa. Ezen tényt együtt értékelve a vádlott büntetlen előéletével, melynek során a társadalom számára igen hasznos tevékenységet folytatott, a büntetési tétel középértékében kiszabott büntetést eltúlzottan súlyossá teszi. Az ítéltábla a szabadságvesztés büntetés mértékét két évre enyhítette. Az egyéni megelőzés körében úgy ítélte meg, hogy a vádlottat mindenképpen már önmagában a büntetőeljárás ténye is vissza fogja tartani további bűncselekmények elkövetésétől, míg az általános megelőzés célját tekintve elegendő annak megállapítása, hogy a hasonló jellegű, visszaélésszerű joggyakorlás törvénybe ütközik, bűncselekményt valósít meg. Mindezekre tekintettel a Btk. 85. § (1) bekezdése alapján a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtását próbaidőre felfüggesztette. A próbaidő tartamát a (2) bekezdésben írt keretek között, 4 évben határozta meg.

A feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés a szabadságvesztés büntetés utólagos végrehajtása esetére vonatkozik.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe való beszámítására, a lefoglalt dolgokra, valamint a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezések is törvényesek.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a szükséges részben megváltoztatta, míg helytálló rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdésének alkalmazásával helybenhagyta.

Végezetül megállapította a vádlott pontos személyi adatait.

Debrecen, 2015. szeptember 14.

. Elek Balázs sk.	. Gömöri Olivér sk.	. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja-előadó	a tanács tagja

ZÁRADÉK: A Debreceni Törvényszék 26.B.513/2012/48. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és a felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kivételével végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2015. szeptember 14.

. Elek Balázs sk.
tanácselnök

A kiadmány hitelül:

Kiadó.